

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català
Presidenta

Commemoració del 66è aniversari de la fi de la segona guerra mundial

Parc de la Ciutadella, 6 de maig de 2011

Moltes gràcies, senyor Martí, per les seves paraules, i pel record que vostè, en un dia com el d'avui, cada any representa.

Em plau, davant de tots vostès i davant d'aquest monument d'en Clarà, pronunciar unes breus paraules en aquest acte que ens aplega a tots, en un dia que aguanta, malgrat que a la tarda diuen que plourà.

És un acte que el volem solemne i emotiu, però especialment el volem d'afirmació democràtica i de manteniment de la memòria històrica. L'Assemblea de les Nacions Unides, en una resolució del 2010, deia que era bo, necessari i positiu que actes com aquest es fessin cada any a l'entorn del 8 de maig, i que fossin actes de record, de memòria i de reconciliació. El dia de la victòria a Europa va ser el 8 de maig de 1945, data en què els aliats de la segona guerra mundial van acceptar la rendició incondicional de l'Alemanya nazi.

Avui commemorem aquell dia de 1945, i ho fem acompanyant totes les persones que representen els voluntaris catalans morts a França i arreu del món en defensa de la llibertat, al costat de l'entitat que representa el senyor Lluís Martí, Amical de Catalunya dels Antics Guerrillers Espanyols a França, que són les persones que han portat l'estendard des de fa vint-i-sis anys.

Abans, en l'audiència prèvia, comentàvem si eren vint-i-cinc o vint-i-sis anys. El que sí que és important és una cosa: Catalunya va ser la primera que va voler commemorar un dia com aquest. I el que no és positiu és que continuem essent els únics que ho fem. Tant de bo que en altres llocs de l'estat que ens copien per moltes altres coses també ens copiïn per homenatjar les persones que van morir a la segona guerra mundial i la seva lluita per les nostres llibertats, perquè si avui tenim democràcia és gràcies, precisament, a moltes i moltes d'aquestes persones. És un acte que s'ha de fer per un sentit de justícia històrica, i l'hem de fer amb un missatge clar de record i de reconciliació.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I em plau presidir aquest acte per primera vegada com a presidenta del Parlament, la institució que l'organitza des de fa deu anys. Avui, però, és l'onzè aniversari d'aquest acte organitzat pel Parlament de Catalunya. I ho dic així perquè l'entitat que ens aplega aquí a tots, presidida pel senyor Lluís Martí, fa onze anys va escriure al president del Parlament d'aleshores, el president Rigol, i li va demanar una audiència per explicar-li l'acte que es commemorava cada any –i que ha anat canviant de lloc, no de monument, i crec que ara ja es quedarà on ha de quedar-se sempre, perquè aquest any també hem hagut de canviar de lloc, però crec que el que s'ha escollit és molt i molt positiu, jo diria que molt adient per a l'acte– i li va exposar que per raó de moltes circumstàncies, entre les quals l'edat de les persones que componen la junta directiva, era bo fer el relleu i traslladar la responsabilitat de l'organització al Parlament de Catalunya, com a primera institució del país, i especialment perquè és la que representa el poble de Catalunya, ens representa a tots, cadascuna de les persones que avui som aquí i cadascun dels set milions i mig d'habitants que té Catalunya. Aquest Parlament ens representa a tots, és la casa de tots, i per aquest motiu m'enorgulleix haver presidit aquest acte enguany i confirmar el que ja fa onze anys el president Rigol va assumir com un regal.

També els haig de dir, de totes maneres, senyor Martí i senyor Pubill, a qui conec també des de fa molts anys, i a la resta de membres de la junta directiva, que vostès van al·legar la circumstància, entre d'altres, de l'edat. Jo els diré que vostès estan fets de ferro, o d'una fusta molt bona, de les que ara ja no es fan. Perquè és cert que ja tenen una edat, però tenen el cap molt clar i saben molt bé el que volen, saben molt bé el que desitgen, saben molt bé que és important recordar la nostra història, que és bo que cada any escoles de la nostra ciutat i del nostre país vinguin aquí i puguin commemorar amb nosaltres un acte com aquest, perquè la nostra història no ha de ser mai oblidada. I tampoc podem oblidar que moltes i moltes persones van perdre la vida a la segona guerra mundial.

Tornem a l'any 1945. L'acte d'avui és un acte d'afirmació democràtica i de record. Quin era en aquell moment l'escenari d'Europa? El 1945 hi havia una Europa devastada, no tan sols materialment, sinó també espiritualment. Moltes víctimes mortals i moltes seqüeles de tot ordre en una guerra que havia superat tots els límits: anihilació, holocaust, atacs indiscriminats a la població civil... El ventall era tan ampli i esfereïdor que simplement no es podia mirar cap a l'altra banda.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Molts de vostès podrien destacar episodis heroics, de solidaritat extrema, de virtut heroica, de tants i tants màrtirs la memòria dels quals cal que honorem i cal que no oblidem mai. La seva mort no ha estat oblidada, no ha estat inútil.

Sobre el seu testimoni s'han fonamentat les nostres societats democràtiques, i hem de continuar construint el nostre futur pensant en tots ells. De les runes d'Europa van emergir forces en nom de la dignitat, del rearmament moral, de la reconstrucció de la convivència i d'una pau duradora.

Per això em plau dir-los que cada any farem aquí un acte com el d'avui. Cada any agraïrem als membres de l'entitat Amical de Catalunya la seva força, la seva empenya, el seu coratge i el seu compromís amb la llibertat.

I permetin-me que acabi amb uns versos d'un poema d'un soldat que va morir a la primera guerra mundial, però que tenen el mateix significat per a la segona, i em consta que des de l'Assemblea de les Nacions Unides s'ha tingut molt en compte: "Als camps de Flandes, les roselles / es van obrint entre les creus / que ens assenyalen; les aloses / canten valentes dalt del cel. / A baix, només sentim canons. / Sí, som els Morts. Fa poc, vivíem. / Teníem l'alba, el sol que es pon, / també l'amor. Ara jaïem / als camps de Flandes. / Continueu la nostra lluita: / preneu la torxa dels caiguts; / dur-la ben alta és cosa vostra. / Si no aquests Morts mai dormirem, / per més que creixin les roselles / als camps de Flandes."

Moltes gràcies.